

Tekst EVELIN OJAMETS & FRANCESCO ANTONIO DE CAPRARIIS
Fotod FRANCESCO ANTONIO DE CAPRARIIS

Külas Pariisi vintaaž- turgude kuningannal

Oli udune laupäeva hommikupoolik ning värskete saiakeste lõhnaga hullutav Pariis alles ärkas. Nautisime selle tavapäraselt elust kihava metropoli tänavate inimtühjust, võttes sihiks vintaažturgude kohaliku kuninganna, Marché aux Puces St-Ouen de Clignancourti.

El misel päeval olime Montmartre'i väikeses kohvikus prantsusepäraseid õhukesi pannkooke süües arutlenud selle üle, mida turult leida võime. Kas meil õnnestub tabada seda õiget *parisien* stiili, täiuseni lihvitud ajatud elegantsi, või ootavad meid ees kuhjad tarbetud vanakraami ning ersatssuveniire? Igal juhul olime jõudmas meie sihtkohta

Porte de Clignancourti metroojaama (võib valida ka Garibaldi peatuse, kaugus turuni on enam-vähem sama) ja lähitunnid pidid küsimusele vastuse andma.

MARCHÉ AUX PUCES ST-OUEN DE CLIGNANCOURTI VARALAE GAS

Pariisi äärealal paiknev turg näikse sarnanevat pigem väikese linnaga kui meile

harjumuspärase kauplemiskohaga. Väikesed ja suuremad tänavad moodustavad poekeste ja lettide labürindi, millesse esimest korda sattunud huviline võib kergesti ekslema jääda. Kuid kas polegi see kõige põnevam? Nagu iga vanakraamitur, pakub ka Marché aux Puces St-Ouen de Clignancourt lõputut valikut kõige erinevamat sorti kaupa: haruldased vintaažrõivad,

▲ Allkiri 1

◀ Allkiri 2

▶ Allkiri 3

▼ Allkiri 4

▲ Allkiri 5

MOE REIS

vanade aegade pitserit kandev mööbel, hinnaline portselan ja lugematud pärlikeed on kõrvuti Hiinas toodetud odava kraami ning kipskujudega. Just see teeb tõeliste leidude avastamise raskeks, kuid uskuge meid, see aeg saab kuninglikult tasuta.

Üsna pea on selge, et turgu valitsevad mööbel ning sisustuskaubad, mis võtavad enda alla vaat et terve omaette kvartali. Uudistaja ees avanevad tänavad eri ajastute ja stiilidega, 19. sajandi Prantsuse salongides kasutusel olnud mööblist popkunstist inspireeritud esemete, *art deco* ning nüüdisaegse disainini. Nüüd oleneb juba kliendi maitsest, mis teda enim kõnetab. Ka hinnaklass pakub kõikidele midagi: juba 8-10 euroga võib saada tõeliselt väärtusliku vanaaegse vaasi või küünla-jala omanikuks, samas jäi silma ka kaunis disainertool hinnaga 2500 eurot. Üllatuslikult pakuvad paljud müüjad võimalust

korraldada suuremate ostude transporti sihtkohta, seda muidugi lisatasu eest.

ÜKS HAUTATUD VASIKALIHA, S'IL VOUS PLAÏT!

Pärast kolme tundi jalutamist, ostmist ja rohkeid vestlusi prantsuse ja inglise keeles tunneme end tõeliselt näljastena. Loomulikult tekib küsimus, kas selles mõnusat aegadetaguse Pariisi hõngu pakkuv kohas on ka mõni söögikoht, mis vähegi sarnast atmosfääri edastaks. Õnneks selgub, et ongi, ning pärast mõningast ekslemist viivad jalad meid väikese kohvik-restorانبistrooni, mis kannab nime Cafe Paul Bert. Keset mööblilette paiknev armas kohake näeb välja imepäraselt prantsusepärane: laudadel korvikesed värskete lõhnava-te *baguettes* idega, kohapeal valmistatud friikartulid on keeratud vanu ajalehti jälendavatesse paberist tuutudesse, rää-

kimata juba vanaema stiilis valmistatud kanahautisest ning aeglaselt hautatud vasi-kalihast Bordeaux veini kastmes. Muidugi käivad asja juurde mõnusalt rustikaalne interjäär ning puidust laudade-pinkide taga rõõmsalt odavat majaveini nautivad lõunastahad. Imepärane eine tuntuvas prantsuse stiilis.

"NAERATA, MADAME!"

Just siis, kui oleme otsustanud selle kodukujundajate paradiisi selleks korraks selja taha jätta, kohtume ajastutruudes rõivas-tes härrasmehega, kes pakub retrostiilis portreepiltide tegemist ehtsa 19. sajandi lõpust pärineva päevapiltniku kaamera-ga, tänapäevase fotoaparaadi isaga. Miks mitte rännata ajas tagasi ning lõpetada see jalutuskäik läbi sajandite sellise harukordse mälestusega? Tundub igati kohane ja väga pariisilik. *Au revoir!* ■